

Neînțelegerile dintre băjenari continuă și pe drum, slivnenii împărțindu-se în patru tabere. Prima era hotărâtă să treacă în sudul Rusiei. A doua voia să se așeze în Țara Românească și Moldova. A treia, formată mai ales din ciorbagii, voia fie să profite de împrejurări și să trăiască pe spinarea celor săraci transformându-i pe aceștia în slugile lor, fie să se întoarcă înapoi¹. În acest din urmă caz nădăjduiau să se bucure de aprecierea autorităților turcești, ca unii ce preferaseră acest stat oricărui altul. De altfel, subliniază Seliminski, aceștia se deosebeau de exploatare turci doar prin nume, căci prin gânduri și fapte erau chiar mai răi decât dinșii. Cea de-a patra tabără era formată din cei ce voiau să-l urmeze pe căpitanul Mamarcev și să înceapă lupta în munți. Dar comandamentul rusesc — adaugă Seliminski — l-a prins pe Mamarcev, « trimițându-l sub strajă la București »².

Unii slivneni porniră pe itinerarul stabilit de comandamentul rus și arătat mai sus, trecând Dunărea pe la Satul Nou. Cei care doreau să se așeze în Țara Românească se îndreptară mai ales spre Silistra sau Hirșova, afară de cei ce urmau să se stabilească la Brăila și care se îndreptară spre Măcin. Puțini au rămas chiar aci sau la Tulcea și Isaccea. În orice caz, după aprecierea lui Seliminski, abia 1/5 din cei plecați se întoarseră înapoi, restul trecând în Rusia, în Țara Românească și Moldova³.

Anunțarea unui număr atât de mare de familii bulgare l-a făcut pe generalul Kiseleff să ia anumite măsuri. Dacă emigrarea masivă începuse încă din anul 1828, ea urma să atingă culmea acum în 1830, odată cu retragerea armatelor rusești. De aceea, în afară de scutirea generală de biruri pe timp de opt luni de zile care se acordase emigranților, Kiseleff cerea la 30 aprilie 1830 Adunării Obștești să ia și alte măsuri. Într-adevăr prin gazetă, prin cărțile Divanului, cit și prin ispravnicii de județe s-a dat de știre « stăpînilor de moșii ce vor voi să primească asemenea familii spre lăcuință pă moșile dumnealor, să trimită din parte-le cinovnici într-adiși pe la trecătoarele Dunării, adică la Brăila, Piua Petrii și Călărași, ... ca să-i ia și să-i ducă spre statornica lor sălășluire pă la locurile ce să vor învoi »⁴.

În afară de aceasta, Vistieria a trimis la aceleași carantine « trei cinovnici de bună nădejde », care să înregistreze familiile bulgare ce treceau Dunărea și să le îndrumeze pe moșile boierilor. La 15 mai au fost trimiși logofătul Ștefan Vlădescu la Călărași, postelnicul Ilie la Piua Petrii, iar la Brăila Ștefan Dimboviceanu⁵. Acești « cinovnici » au ajuns la posturile lor în a doua jumătate a lunii mai, cînd slivnenii începuseră deja să treacă Dunărea.

Prima trecere înregistrată la Piua Petrii a fost la 1 mai. De la această dată și pînă la 19 mai, cît era la carantină Manole gavazul, au trecut 253 de familii cu 1272 inși. În afară de cîteva familii din Kazanlık, majoritatea erau slivneni⁶.

Astfel, la 8 mai au trecut 7 bărbați călări, înarmați, dorind a merge la Brăila și care nici nu luaseră bilete de la comandamentul rus. Erau emisarii

¹ Amintirea refugierii a rămas și în poezia bulgară. Vezi T a b a k o v, *op. cit.*, III, p. 323.

² S e l i m i n s k i, *op. cit.*, p. 90—92. Această afirmație a lui Seliminski a fost considerată de unii istorici bulgari ca fiind corespunzătoare realității. Or, documentele arată că Mamarcev a trecut Dunărea în alte condiții, așa cum se va vedea mai jos.

³ *Ibidem*, p. 92.

⁴ *Arh. St. Buc. Vistieria*. Dos. 162/1830, f. 2.

⁵ *Arh. St. Buc. Vistieria*. Dos. 162/1830, f. 15—16.

⁶ *Arh. St. Buc. Vistieria*. Dos. 162/1830, f. 678. Intraseră în carantină stînd cîte 7 zile, la 8, 11, 12, 15, 19 mai.